

2011. szeptember 23-án az iskola Somlyóra kirándult. Már reggel hétóra sötött a nap, a természet pedig mosolyogva hívogatott minket. Megmáztuk a Nagy-Somlyót, no, nem egészen a kilátóig, megelégedtünk az erdő aljával. Alig maradt időnk a kilátásban gyönyörködni (mert gyönyörű kilátás nyílt a Csíki-medence nagy részére), máris hozzáláttunk a főzéshez.

Ez abból állt, hogy a "férfiak" elmentek fáért (sikerült is összeválogatniuk a legnedvesebbeket), mi pedig hozzáláttunk a pityókahámozáshoz. Közös megegyezés alapján mindenki 2 l vizet hoz és három-négy pityókát, egyesek viszont a vizet mellőzték, és mulasztásukat kétannyi pityókával pótolták. Így igen nagy bőséget élvezhettünk, magyarul két-három tokányt is főzhattünk volna. No persze két üstöt hoztunk fel, mert szalmapityókát is szeretünk volna készíteni (megjegyzem, ebből is kitelt volna öt adag). A tokány igen jól sikerült, nem égett oda, nem volt túl csípős stb., a szalmapityókával ellentétben... Időt spórolandó, először hideg olajban kezdtük el sütni... Ami nem égett oda, az valami megnevezhetetlen állagú olajos masszává sült, de azért becsületünkre legyen mondva, ugyanolyan jó étvággyal ettük meg, mint a második és harmadik - már jelentősen jobb - sütést. Zenei aláfestést szolgáltatott a szúnyogdongicsálásnál azért jóval hangosabb téli tűzifa-fűrészelés, amit valaki egy hirtelen támadt ötlet folytán éppen a kirándulás időpontjára időzített.

Alighogy megebédeltünk, kezdődtek a versenyek. Zsákbanugrás, háromlábú futóverseny és kötélhúzás. Míg az előbbi kettőben jelentős mennyiségű nevető diák bukott orra, az utóbbiban a kötélnél szakadt el. Hát igen, a versenyek is emlékezetesre sikerültek...

Most következett az összepakolás és hazaindulás, amit minden osztályfőnök sikeresen végigveszekedett (fiam, az a nylonzacskó nem itt nőtt, valaki az üstöt is kell cipelje, igen, MINDEN szemetet leviszünk stb.). Lefelé utunkban csatlakoztunk pár osztályhoz, akik lelkesen mesélték, hogy sajnos, odaégették a tokányt, és X kiló szemet ettek meg, hogy valaki leveles ágat tett a tűzhelyre, elegendő mennyiségű füstöt teremtve egy hajótörött indiánnak, mi cserébe megosztottuk velük az egyszeri szalmakrumpli történetét.

Vidáman mentünk haza. Enyhén megbarnulva az őszi naptól, és egy az emlékezetben elraktározandó somlyói kirándulással...